

ANNE BISHOP

**ZWARTE
VEREN**

Een roman van *De Anderen*

De Fontein

Simon Wolfgard, die wakker was gepord door de rusteloze bewegingen van zijn bedgenote, gaapte, liet zich op zijn buik rollen en bekeek Meg Corbyn aandachtig. Ze had het grootste deel van het beddengoed weggetrapt, wat niet goed voor haar was, aangezien ze geen vacht had en kou zou kunnen vatten. Voor een Wolf van de *terra indigene* betekende iets vatten dat je het wilde hebben en hij kon niet één reden bedenken waarom een mens kou zou willen vatten, maar kennelijk wilden mensen dat wel. Zelfs tijdens de laatste dagen van febros was het in het noordoostelijke deel van Thaisia nog flink koud. Daar stond tegenover dat ze, als ze het koud kreeg, dichter tegen hem aan kroop. Wat verstandig was omdat hij een goede winterjas had en als Wolf van dat contact hield.

Als iemand hem een paar weken geleden had verteld dat hij vriendschap zou sluiten met een mens en genoeg om haar zou gaan geven om 's nachts over haar te waken, zou hij met zijn staart hebben gezwaaid van het lachen. Toch was hij nu hier, in Megs flat in het Groene Complex, terwijl zijn neefje Sam bij zijn grootvader Elliot in het Wolfgardcomplex verbleef. Vóór de aanval op het Lakeside Stadspark rolden Sam en hij zich altijd samen op naast Meg om een dutje te doen of zelfs de hele nacht te slapen. Er waren echter dingen gebeurd op de avond dat de mannen waren gekomen om Meg en Sam te ontvoeren. Om te beginnen was Meg bijna om het leven gekomen toen ze probeerde Sam uit handen van de mannen te redden. Verder was hemzelf op weg naar het ziekenhuis iets overkomen wat een bijna onbeheersbare woede bij hem had opgeroepen. Hij had zijn vermoedens over wat er was voorgevallen en dat was ook de reden dat Sam, die nog een puppy was en zelfbeheersing ontbeerde, niet langer bij hem sliep wanneer hij tegen Meg aan kroop.

Meg vertelde mensen altijd dat ze 158 centimeter lang was, omdat

dit volgens haar langer klonk dan een meter nog wat. Ze was vierentwintig jaar, had raar oranje haar dat langzaam uitgroeide tot haar natuurlijke zwarte kleur, heldere grijze ogen als die van sommige Wolven en een lichte huid. Een vreemde, tere huid die snel littekens vertoonde.

Ze was een *cassandra sanguie*, een bloedprofeet – een vrouw die visioenen zag en voorspellingen uitsprak wanneer haar huid werd doorboord. Of het nu een bewust aangebrachte snee met haar speciale mes was of een wond veroorzaakt door een scherpe rots, ze kreeg visioenen van wat er in de toekomst zou kunnen gebeuren.

De Sanguinati spraken over vrouwen als Meg als zoet bloed, omdat deze vrouwen zelfs als volwassene de zoetheid van een kinderhart behielden. Vanwege die zoetheid, in combinatie met bloed dat boordevol visioenen zat, waren ze geen prooi. Ze waren Namids scheping, zowel wonderbaarlijk als verschrikkelijk. Misschien zelfs nog wel verschrikkelijker dan de *terra indigene* zich konden voorstellen.

Met dat verschrikkelijke zou hij wel afrekenen als en wanneer dat nodig was. Voorlopig was Meg gewoon Meg, de Contactmens van het Stadspark en een vriendin van hem.

Ze maakte een paar geluidjes en trappelde met haar benen alsof ze hardliep.

<Meg?> Ze kon de spraak van de *terra indigene* niet horen, maar hij probeerde het toch, want hij dacht niet dat dit een fijne droom over hertenjacht was. Zeker niet toen hij opeens rook dat er een vleug angst van haar af kwam. <Meg?>

Om haar wakker te porren duwde hij zijn neus onder haar oor.

In de droom hoorde Meg het monster steeds dichterbij komen. Een bekend geluid dat nog verschrikkelijker werd door de enorme verwoesting die, zo wist ze, in zijn kielzog zou volgen. Ze probeerde een waarschuwing te schreeuwen, probeerde om hulp te krijsen, probeerde weg te rennen voor de beelden die haar gedachten vulden.

Toen er iets onder haar oor porde, sloeg ze wild om zich heen, en gilte en schopte zo hard ze kon. Haar voet raakte iets. Doodsbang trapte ze nog een keer.

De schoppen werden gevolgd door een luide kreet en een bons die haar naar de lamp deden tasten om hem aan te doen.

Zwaar ademend en met bloed dat door haar oren ruiste, zag ze als eerste dat het nachtkastje nog precies hetzelfde was als vlak voordat ze in slaap viel, alleen gaf het klokje naast de lamp nu drie uur aan. Gerustgesteld door de vertrouwde aanblik keek ze om zich heen.

Ze bevond zich niet in een steriele cel in een Instelling in de macht van een man die in haar sneed om eraan te verdienen. Ze was in haar eigen slaapkamer in haar eigen flat in het Stadspark van Lakeside. En ze was alleen.

Ze was niet alleen geweest toen ze een paar uur eerder het licht uitdeed. Toen ze ging slapen, had er een grote, harige Wolf naast haar gelegen.

Ze graaide zo veel mogelijk beddengoed naar zich toe, ging liggen en trok het op tot aan haar kin, en fluisterde toen: ‘Simon?’

Een grom die klonk alsof hij vanaf de vloer aan de andere kant van het bed afkomstig was. Toen verscheen er een mensenhoofd in beeld en staaarde Simon Wolfgard haar aan met amberkleurige ogen met rode puntjes erin – een duidelijk teken dat hij razend was.

‘Ben je nu wakker?’ gromde hij.

‘Ja,’ antwoordde ze berouwvol.

‘Mooi.’

Ze ving een glimp op van strakke spieren en blote huid voordat hij onder het beddengoed kroop. Ze keerde zich van hem af met een hart dat bonsde vanwege een ander soort angst.

Hij sliep nooit in zijn menselijke gedaante bij haar. Wat wilde het zeggen dat hij nu wel mens was? Wilde hij soms... seks? Ze was niet... Ze deed niet... Ze wist niet eens zeker of ze het wel kon met... Maar stel nu dat hij verwachtte...?

‘S-Simon?’ Een trilling in haar stem.

‘Meg?’ Nog steeds een rauwe grom in zijn stem.

‘Je bent geen Wolf.’

‘Ik ben altijd een Wolf.’

‘Maar je bent geen harige Wolf.’

‘Nee, dat klopt. En jij pikt al het beddengoed in.’ Meteen nadat

hij dit had gezegd, greep hij het beddengoed beet dat zij vasthield en gaf er een ruk aan.

Ze botste tegen hem aan. Voordat ze kon bedenken wat ze zou doen, zat het beddengoed om hen beiden heen gewikkeld en hield hij haar gevangen tussen zijn lichaam en het bed.

‘Kronkel niet zo,’ snauwde hij. ‘Als je nog meer blauwe plekken veroorzaakt behalve die op mijn heup, waar je me hebt geschopt, dan bijt ik je.’

Ze hield op met kronkelen, maar niet omdat hij had gedreigd haar te bijten. Voorspellingen en visioenen stroomden door haar bloed en werden vrijgelaten wanneer haar huid werd doorboord. Simon wist dat, dus hij zou haar vlees nooit openrijten. De afgelopen weken had hij echter wel ontdekt hoe hij haar zo hard door haar kleren heen kon bijten dat het pijn deed zonder haar huid te beschadigen – Wolfdiscipline aangepast aan de omgang met mensen zoals zij.

Ze was zeven weken eerder half bevroren en op zoek naar werk het Stadspark van Lakeside binnengestrompeld. Simon had in die eerste dagen regelmatig gedreigd dat hij haar zou opeten, wat niet zijn gebruikelijke manier van doen was met menselijke medewerkers, aangezien de meesten van hen dan al rennend naar de deur hun ontslagbrief zouden hebben geschreven. Toen de Anderen erachter kwamen dat ze een bloedprofeet was die op de vlucht was voor de man die haar eigenaar was geweest, hadden ze besloten haar als een van hen te behandelen. Haar ook als een van hen te beschermen, zeker nadat ze door het ijs was gezakt en bijna was verdronken toen ze een vijand wegleidde van Simons neefje Sam. Dat was ook de reden dat ze sinds haar terugkeer uit het ziekenhuis elke nacht ging slapen met Simon opgerold naast haar als bewaker.

Ze zou het gebrek aan nachtelijke privacy erger hebben gevonden als dat harige lijf haar niet zo heerlijk warm had gehouden.

Was dat de reden dat het altijd zo kil was in haar flat, zodat ze er niet moeilijk over zou doen dat Simon bij haar sliep? Het was niet eens bij haar opgekomen om er moeilijk over te doen, omdat hij een Wolf was. Alleen was hij nu geen wolfachtig ogende Wolf en Simon

als mens in haar bed voelde... anders aan. Verwarrend. Bedreigend op een manier die ze niet wilde uitleggen.

Harig of niet, hij was wel warm en hij deed helemaal niets, en bovendien was het nog te vroeg om zelfs maar te denken aan opstaan, dus dit was iets waar ze... morgen wel over... zou nadenken.

Ze viel langzaam weer in slaap, maar Simon schudde haar zacht door elkaar en zei: 'Waarom was je zo bang?'

Ze had kunnen weten dat hij het er niet bij zou laten. Misschien had hij ook wel gelijk dat hij het er niet bij liet. Haar vaardigheden als profeteet waren veranderd nadat ze was ontsnapt uit de Instelling en bij de Anderen was komen wonen. Ze was nu gevoeliger, zozeer zelfs dat ze niet altijd meer in haar huid hoefde te snijden om profetieën te zien – vooral wanneer deze op een of andere manier haarzelf betroffen.

De droom vervaagde. Ze wist dat er nu al dingen waren die ze zich niet meer kon herinneren. Zou ze er de volgende ochtend ook nog maar iets van weten? Toch huiverde ze bij het idee alleen al dat ze zich de droom zou herinneren.

'Het was niets,' zei ze, en ze had dat zelf graag geloofd. 'Gewoon een droom.' Zelfs bloedprofeten hadden gewone dromen. *Ja toch?*

'Hij maakte je anders wel zo bang dat je mij van het bed trapte. Dat is niet niets, Meg.' Simons arm om haar heen verstrakte. 'Zal ik je trouwens eens wat vertellen? Je mag dan klein zijn, maar je trapt als een eland. Dat is iets wat ik de rest van de Wolven ga vertellen.'

Fijn. Dat kon ze er ook nog wel bij gebruiken. *Jazeker, dat is onze Contactmens. Meg de elandtrapper.*

De dominante Wolf en leider van het Stadspark wachtte op antwoord.

'Ik hoorde iets,' zei ze snel. 'Ik behoor te weten wat het is, maar ik kan het niet plaatsen.'

'Een geluid uit je lessen?' vroeg hij net zo snel, doelend op de training die ze in de Instelling had gekregen om alles wat ze zag of hoorde in de profetieën te herkennen.

'Uit de lessen,' zei ze instemmend, 'maar ook van hier. Het is ook niet maar één geluid, maar heel veel geluiden die gecombineerd maar één ding betekenen.'

Een korte, nadenkende stilte. ‘Oké. Wat nog meer?’

Ze huiverde. Hij vouwde zich meteen om haar heen en ze voelde zich warmer. Veilig.

‘Bloed,’ fluisterde ze. ‘Het is winter. Er ligt sneeuw op de grond en die sneeuw is bevekt met bloed. Ik zag ook veren.’ Ze draaide haar hoofd om en keek hem aan. ‘Daarom probeerde ik te gillen, probeerde ik iemand naar me te laten luisteren. Ik zag geknakte zwarte veren in de bloederige sneeuw.’

Simon bekeek haar aandachtig. ‘Je kon ze dus zien? Het was buiten niet donker?’

Ze dacht even na en schudde toen haar hoofd. ‘Daglicht. Geen felle zon, maar wel daglicht.’

‘Herkende je de plek?’

‘Nee. Ik kan me niets in de droom herinneren wat aangaf waar het was, alleen maar dat er sneeuw lag.’

Simon strekte zijn arm langs haar uit en deed het licht uit. ‘Ga dan maar weer slapen, Meg. We gaan morgenochtend wel achter deze prooi aan.’

Hij strekte zich naast haar uit en viel bijna meteen in slaap, zoals hij dat ook altijd deed wanneer hij in Wolfgedaante was. Alleen was hij nu niet in Wolfgedaante en wist ze niet hoe ze hem moest vertellen dat zijn aanwezigheid naast haar in bed iets tussen hen had veranderd nu hij eruit zag en aanvoelde als een menselijke man.

2

Wilde Hond zat samen met zijn ene beste vriend, Huiler, in zijn vaders pick-up voor het huis van zijn andere beste vriend, Grizzly Man, te wachten tot het feest zou beginnen. In dit deel van Walnut Grove werd op dinsdag de vuilnis opgehaald en de verdomde Kraaien uit het Stadspark zouden pal voor de vuilniswagens aan komen vliegen om te neuzen tussen het afval dat de mensen hadden weggegooid. Elke verdomde week weer kwamen ze langs en snuffelden ze in de vuilnisemmers die bij de stoeprand waren klaargezet. Ze snuffelden en zochten, en vlogen weg met allerlei troep, omdat dat eigenlijk was wat Kraaien waren – troepzoekers.

Er was helemaal niets wat de mensen daaraan konden doen. Dat zei de regeringsman. Je kon zelfs niet eens lukraak een schot op die zwartgevederde dieven afvuren, want de gevangenisstraf en boetes konden een heel gezin ruïneren. Grizzly Man, die wist hoe je op de computer allerlei dingen kon vinden waar je ouders niets van mochten afweten, had een supervet spel gevonden dat ‘Kraaienaas en aangereiden wild’ heette. Watjes konden op de site inloggen en het spel op de computer spelen, maar als je het in het echt wilde proberen, had je twee heel bijzondere drugssoorten nodig: Grote Boze Wolf en Lekker.

Het viel niet mee om aan dat spel te komen en beide drugs waren niet goedkoop. Grizzly Man, Huiler en hij hadden twee maanden lang bijna al hun geld bij elkaar moeten leggen om de flesjes te kunnen betalen die Huiler had gekocht bij een vriend van een vriend die een mannetje kende dat weer een ander mannetje kende. Nu zouden ze erachter komen of de drugs en het spel het allemaal waard waren.

‘Schiet op,’ mompelde Wilde Hond. ‘Ik moet de pick-up terugbrengen voordat mijn pa naar zijn werk wil.’

Huiler draaide het raampje aan de passagierskant open. ‘Ik hoor

de vuilniswagens al. Ze zijn waarschijnlijk nog maar een straat verderop. Staat G-Man klaar?’

Wilde Hond haalde de gsm uit zijn zak en belde. ‘Sta je klaar?’ vroeg hij toen Grizzly Man opnam.

‘Ik heb ze het vlees met dat spul gegeven,’ antwoordde G-Man. ‘Weet je zeker dat de dosis klopt?’

Goden van de onderwereld, nee, natúúrlijk wist hij niet zeker of de dosis klopte. Een week eerder hadden ze met hun drieën de helft van de fles Grote Boze Wolf gedeeld om het spul uit te proberen en hij had slechts een heel vage herinnering aan wat er was gebeurd nadat ze Priscilla Kees te pakken hadden gekregen, die natuurlijk nooit in haar eentje in het donker naar huis had mogen lopen. Hij herinnerde zich nog wel dat hij zich supergeil had gevoeld. Dat hij zich wild en machtig had gevoeld – en dat hij zich graag weer zo wilde voelen.

Voorlopig nog niet. Pas wanneer alles weer een beetje tot rust was gekomen. Priscilla was niet meer op school teruggekomen en hij had zijn moeder aan zijn oma horen vertellen dat de brute aanval een of andere vorm van inwendige schade ‘daar beneden’ bij het meisje had veroorzaakt en misschien nog wel andere beschadigingen ook, en dat zij háár dochter niet eens alleen naar een vriendin liet lopen die zes huizen verderop woonde. Zeker niet zolang de beesten die Priscilla dat hadden aangedaan nog niet waren opgepakt.

Het was een raar gevoel zijn moeder zo te horen praten, alsof ze de dader er ongenadig van langs wilde geven. Hij werd er een beetje bang van en daarom was hij blij dat ze hadden besloten de rest van de Grote Boze Wolf voor het spel te gebruiken. Tegen de tijd dat ze zich weer een flesje met drugs konden veroorloven, zou alles wel weer bij het oude zijn.

‘Hé, Wilde Hond,’ zei G-Man. ‘Ben je er nog? De honden doen raar en ik moet er niets van hebben zoals ze naar me kijken. Ik begin een beetje te flippen.’

‘Daar zijn ze,’ zei Huiler toen de Kraaien aan kwamen vliegen. Hij leunde naar voren met een hand op het dashboard.

‘Kom maar op, stelletje freaks,’ fluisterde Wilde Hond. ‘Eet maar

fijn wat spaghetti met Lekker erop.’ Hij grinnikte. ‘Eet Lekker en je zult je zo lekker voelen dat je niets meer voelt.’

Huiler had gezworen dat de drug sterk genoeg was om een vol-groeide Wolf het gevoel te geven dat hij zo hulpeloos als een pas-geboren pup was – of om al die verrekte Kraaien aan de grond te houden. Dus hadden ze gisteren een grote portie afhaalspaghetti gekocht. Die ochtend hadden ze Lekker door het eten gemengd en het met handenvol naast zes vuilnisemmers op straat gelegd.

De Kraaien kwamen dichterbij en vlogen op de vuilnisemmers af waarvan het deksel niet stevig genoeg was dichtgedrukt of waar spullen naast waren achtergelaten. Zodra de eerste Kraai de spaghetti in het oog kreeg, kwamen van alle kanten vogels aangevlogen en Wilde Hond kon niet zien of het Kraaien of kraaien waren. Ze vraten wel allemaal de spaghetti op.

‘Vooruit, stomme klobebeesten,’ fluisterde Wilde Hond. ‘Eet op.’ Hij sprak in het microfoontje. ‘G-Man. ’t Is bijna zover.’

‘Hé,’ zei Huiler. ‘Wie is dat?’

Ze zagen een tener zwartharig meisje van huis naar huis lopen en in de vuilnisemmers turen.

‘Geweldig,’ zei Wilde Hond. ‘Dat is een van de Anderen in menselijke gedaante.’

‘De vuilniswagens kunnen elk moment hier zijn,’ zei Huiler. ‘We moeten hier weg zijn voordat iemand ons in de smiezen krijgt.’

‘Ja, ja.’ Wilde Hond staaarde nog even naar de vogels. Een auto die door de straat aan kwam rijden, moest opzij zwenken om een vogel te ontwijken die niet eens probeerde voor hem uit de weg te gaan. Geweldig. ‘G-Man, laat de honden los.’

De twee jachthonden die van G-Mans vader waren, renden de achtertuin uit, zagen de vogels en vielen op hen aan met een woestheid die Wilde Hond een opgewonden en licht misselijk gevoel gaf. Een paar vogels klapwiekten met hun vleugels in een zwakke poging te ontsnappen, wat alleen maar de aandacht van de honden op hen vestigde – en op het meisje dat als versteend naast de vuilnisemmer stond.

‘O, shit,’ zei Huiler. ‘Ik weet wie dat is! Dat is dat meisje dat nieuw

is op school. Haar familie is hier net komen wonen, helemaal vanuit Tokhar-Chin. We moeten de honden tegenhouden!’

‘We kunnen ze niet tegenhouden!’ Wilde Hond graaide naar Huilers jas, maar Huiler was al half uit de pick-up gerold en schreeuwde: ‘G-Man! Haal je vader! Haal je vader!’

Er zat niets anders op dan met zijn vriend mee te gaan. Hij kon hier niet in het zicht van iedereen blijven zitten nu Huiler zo krijste, het meisje gilte en de mensen uit hun huis kwamen, sommige in hun werkkleding en andere ondanks de sneeuw en kou nog in hun ochtendjas.

Opeens werd hij opzij geduwd door iemand die brulde dat ze verdomme uit de weg moesten gaan, en –

Pang, pang.

Diezelfde iemand schreeuwde nu tegen de mensen dat ze de politie moesten bellen, dat ze een ambulance moesten bellen, en toen herkende Wilde Hond hem eindelijk. Hij wist niet hoe hij heette, maar wel dat hij een politieagent was die bevriend was met G-Mans vader.

De agent stond nu naast het meisje en drukte zijn hand tegen de wond in haar hals die maar bleef bloeden. Hij keek op naar G-Mans vader en zei: ‘Het spijt me, Stan, maar ik moest ze wel neerschieten.’

‘Gaat het meisje het redden?’ vroeg Stan.

De agent zweeg even, tilde toen zijn hand op en schudde zijn hoofd. Nadat hij zijn handen had schoongemaakt met verse sneeuw stond hij op en keek hij dreigend naar Wilde Hond en Huiler. ‘Wat doen jullie hier, jongens?’

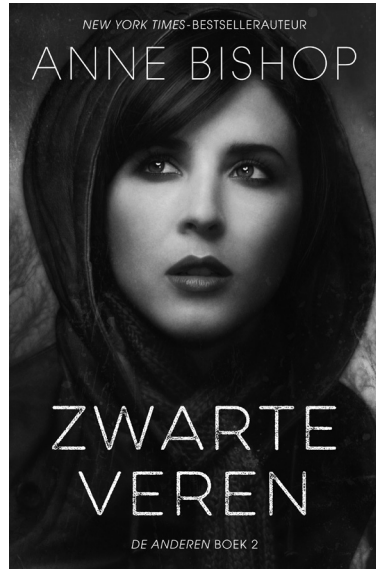
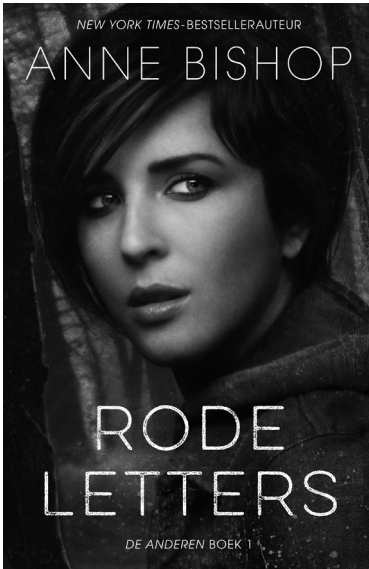
Stan staarde even naar het meisje en daarna naar de honden. ‘Goden van de bovenwereld en de onderwereld, wat bezielde ze toch? En hoe zijn ze uit de tuin gekomen?’

‘We zullen ze meenemen en laten testen. Zo komen we er wel achter of ze om een bepaalde reden zijn doorgedraaid.’ De agent had het over de honden – natuurlijk had hij het over de honden – maar hij staarde intussen wel naar Wilde Hond. Toen keek hij naar de dode vogels. ‘Ja, we zullen het een en ander moeten laten testen.’

Wilde Hond probeerde zich ervan af te maken met de smoes dat hij alleen maar even bij G-Man was langsgelopen, maar opeens werd

de hele straat versperd door allerlei officieel uitziende voertuigen en waren er heel veel politieagenten die zijn verhaal wilden horen, en ze wilden het horen op het bureau in aanwezigheid van zijn vader. Daarom reed hij uiteindelijk achter in een politieauto naar huis.

Daarom was de politie er ook bij toen hij de keuken inliep en erachter kwam dat Priscilla veel meer over die avond de week ervoor had onthouden dan hij, en dat ze daarom haar vaders geweer had meegenomen toen ze die ochtend bij hem thuis was langsgekomen.

In *De Anderen*-serie van Anne Bishop draait het om **Meg Corbyn**, een *cassandra sanguis*, een bloedprofeet. Als ze niet op de vlucht is voor een man die haar gave wil misbruiken, wordt haar rust wel verstoord door het opduiken van een illegale drug die tot moorden aanzet.

Rode letters, deel 1 van *De Anderen*-serie, paperback, 544 blz.
ISBN 978 90 261 3751 8 | e-book ISBN 978 90 261 3752 5
Verschenen

Zwarte veren, deel 2 van *De Anderen*-serie, paperback 432 blz.
ISBN 978 90 261 3753 2 | ISBN e-book 978 90 261 3754 9
Verschenen

Eerder verschenen:

Rode letters

Voor Pat

Eerste druk mei 2015

Oorspronkelijke titel *Murder of Crows*

Oorspronkelijke uitgever Roc, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC

Copyright © Anne Bishop, 2014

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Lennart Sane Agency AB
Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Valérie Janssen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Blake Morrow

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3753 2

ISBN e-book 978 90 261 3754 9

NUR 330, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

www.facebook.com/UrbanBoeken

www.twitter.com/UrbanBoeken

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.